

De Houtsnijder

Er was eens een oude en ervaren kunstenaar. Hij was houtsnijder. En de talrijke beelden die ooit door zijn vaardige handen tot stand kwamen, sierden de kerken en de paleizen van het hele land.

Hij was een goed man en door al dat mooie dat hij gemaakt had, waren zijn ogen geoefend om het schone in alle dingen te zien.

Door het mooie te zien, was ook zijn gemoed edel en schoon geworden.

Er was ook een jongen. Ongewild werd hij geboeid door al het mooie dat de kunstenaar had vervaardigd. Stilaan groeide in hem het verlangen om ook het mooie dat hij bewonderde in het ruwe hout gestalte en vorm te geven en zo tot leven te brengen.

Op een dag stonden ze tegenover elkaar: de jongen en de kunstenaar.

“Leer mij alsjeblieft beelden snijden”, vroeg de jongen, “ik wil ook zulke mooie dingen maken.”

De kunstenaar legde zijn werktuig even neer en keek hem aan. “Ik wil het met jou proberen”, zei hij toen.

En dat was het begin.

Maar hoe de jongen ook zijn best deed, het resultaat was pover. Dikwijls stonden hem de tranen in de ogen als hij naar de hoek van de werkplaats keek, waar het mislukte snijwerk zich ophoopte.

“En toch wil ik het met jou proberen”, herhaalde de kunstenaar.

Dat gaf de jongen weer moed. Meer dan ooit zocht de jongen en keek om zich heen naar al het mooie dat er in de dingen lag opgesloten. Door dat kijken kwam er ook schoonheid in zijn hart en gemoed.

Heel lang hebben ze samengewerkt, de kunstenaar en de jongen. Nog vaak legde de kunstenaar hem uit hoe het beter kon, maar ontmoedigd was de jongen niet meer, ook al groeide in de werkplaats de hoop spaanders nog steeds aan.

“Bij u wil ik het altijd proberen”, zei nu de jongen zelf en dat maakte de kunstenaar blij. “Kijk, jongen”, zei hem de kunstenaar, “uit elke mislukking groeit een ervaring. Wie na een mislukking opgeeft, ontnemt zichzelf elke verdere kans tot slagen.”

“Wel, daarom juist”, zei toen de jongen, “wil ik het met jou altijd opnieuw proberen.”